

ת"פ 14679/08/19 - מדינת ישראל נגד מאיר ביטון

בית משפט השלום באשקלון
ת"פ 14679-08-19 מדינת ישראל נ' ביטון

בפני
בעניין: כבוד השופטת ענת חולתא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאיר ביטון

הנאשם

גזר דין

ביום 9.9.2020 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעובדות המפורטות בכתב האישום, ובעבירה כדלקמן:

גניבה - לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

לפי הנטען בכתב האישום, ביום 10.4.2019 בסמוך לשעה 21:57 לערך, נכנסה המתלוננת לתדלק את רכבה בתחנת דלק בשדרות (להלן: המקום) ושכחה על קרטונים הסמוכים לעמדת התדלוק, מכשיר פלאפון חכם מסוג גלקסי 6 סמסונג השייך לה.

בסמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם במכוניתו וגנב את מכשיר הפלאפון.

במסגרת הכרעת דין מיום 9.9.2020 הורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם לא הכחיש את נטילת מכשיר הטלפון (המתועדת היטב בסרטון ממצלמת האבטחה) אך טען, כי התכוון להשיב את מכשיר הטלפון לבעליו. טענה זו נדחתה ונקבע, כי היא אינה מתיישבת עם התנהגות הנאשם בפועל. הנאשם לא הצביע על מעשה כלשהו שעשה על מנת לקדם את מטרתו הנטענת והוכח, כי בפועל ביצע פעולות הסותרות את אותה טענה. במכלול הדברים, מעשי הנאשם ביממה הראשונה לאחר נשיאת הפלאפון מלמדים על היעדר כל כוונה להשבת האבדה ועל מניעת האפשרות ליצירת קשר עם הבעלים. על כן נותרים הדברים כפשוטם, כי מעשי הנאשם מלמדים על כוונתו - להשאיר את הפלאפון בחזקתו.

טענות ב"כ הצדדים לעונש:

המאשימה הגישה את הרישום הפלילי של הנאשם, ממנו עולה כי לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות, האחרונה מינואר

2018 בגין עבירת סם לצריכה עצמית.

המאשימה טענה לערכים המוגנים הנפגעים בעבירה של גניבת מכשירי פלאפון נייד, לאור חשיבותו של המכשיר בחיי היום יום והפגיעה עקב גניבתם. נטען, כי מדובר ב"מכת מדינה" המחייבת החמרה בענישה.

נטען כי מתחם העונש ההולם הוא 2-8 חודשי מאסר.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש במרכז המתחם בצירוף עונשים נלווים.

המאשימה הפנתה לאסמכתאות.

ב"כ הנאשם עמד על כך שמדובר היה בשלב הוכחות קצר, ללא פרשת תביעה והנאשם העיד בשל האמונה בצדקת מעשיו. המחלוקת העובדתית היתה מצומצמת ונסיבות ביצוע העבירה ברורות. הנאשם הגיע לחקירה מיד כשזומן, אישר שמצא את מכשיר הטלפון והחזיר אותו. לא היה כל שימוש במכשיר הטלפון בפועל. למעשה העבירה לא היה תכנון מוקדם. בשונה מהמקרה אליו הפנתה המאשימה, לא מדובר בחטיפה או בגרימת נזק אגב ביצוע העבירות וכן, בפועל, לא נגרם גם נזק לפרטיות או לקניין והמכשיר הוחזר ללא נזק.

לכן, בנסיבות ביצוע העבירה יש לקבוע מתחם שנע בין מאסר על תנאי למאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם הפנה לאסמכתאות.

לגבי הנסיבות המשליכות על גזירת הדין נטען, כי יש להטיל על הנאשם עונש שהוא בתחתית המתחם.

מדובר בעבירה משנת 2014.

הנאשם נשוי עם שלושה ילדים, שהקטנה בהן היא תינוקת. מפרנס יחיד עד לאחרונה ממש, שאשתו החלה לעבוד כסייעת בגן. רוב פרנסת המשפחה מוטלת עליו. משכורתו צנועה. הוגש מסמך ממעסיק. כל עתירה להטלת עונש מאסר ולו לתקופה קצרה עלולה לגרום להפסקת עבודתו ולפגיעה כלכלית במשפחה. זאת, במיוחד בתקופה זו ובמקום מגוריו של הנאשם בשדרות.

לכן הבקשה היא להימנע מהטלת כל עונש מאסר והוגשה פסיקה התומכת בעמדה עונשית זו. בית המשפט התבקש להטיל עונשים צופי פני עתיד בלבד ולהימנע מרכיב כלכלי, ולכל היותר הטלת קנס מתון לאור הקושי הכלכלי שהמשפחה מתמודדת איתו.

בעברו של הנאשם אין עבירה דומה ולא עבירת רכוש כלל.

עצם ההרשעה בעבירה כזו לנאשם זה היא מוחשית.

אכן הנאשם ריצה בעברו מאסר אך מדובר בעבודות שירות בשנת 2010. מאז שהחל לעבוד סיגל אורח חיים נורמטיבי. מאז הקים משפחה, מתפרנס ולמעט הרשעה בעבירת סם לצריכה עצמית אין הרשעות נוספות.

מתחם ענישה

עמוד 2

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם בפלילים הוא "עיקרון ההלימה", ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

ביישום עיקרון ההלימה בית המשפט מתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

במעשיו במקרה זה, פגע הנאשם בקניינה הפרטי של המתלוננת, בתחושת הביטחון האישי שלה. כמו כן, בעבירה של גניבת מכשיר טלפון "חכם" קיים פוטנציאל רב לפגיעה בפרטיות.

בית המשפט העליון הכיר במעשה של גניבת מכשיר טלפון חכם, כעבירה שחומרתה עולה על עצם הפגיעה בקניין כמחירו של החפץ הנגנב בשוק הסחורות. נקבע, כי לאובדנו של מכשיר טלפון חכם "מחיר" גבוה הרבה יותר. המדובר בחפץ שבו נוהגים הבעלים לאחסן מידע רב, תיעוד וזיכרונות וכן פרטים חיוניים לתפקוד היומיומי. מלבד אובדן המידע, הסנטימנט, ושיבוש השגרה יש בגניבת החפץ שערכו הפרטי רב גם פגיעה בתחושת הביטחון ובפרטיות.

ראו בהקשר זה את הדברים שנאמרו בע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (14.7.2015):

"...בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל'צינור' אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו... אין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש 'רגילה', ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלו"

ראו גם רע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מדינת ישראל (9.8.2015):

"בענייננו, המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר, ובעיקר אמורים הדברים בגניבת מכשיר הטלפון הנייד, כאשר יש לתת את הדעת על המגמה הכללית להרתיע עבריינים מפני שוד או גניבת מכשירים סלולאריים, אשר הפכו, זה מכבר ל'מכת מדינה'. בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.8.2013) התייחסתי, אמנם, בדבריי לעבירת השוד, אך הדברים ישימים, בעיקרון, גם לגניבת מכשירי טלפון סלולאריים:

'למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין... מעבר

להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובטחונם של הציבור בכללותו"

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה דנן, לקחתי בחשבון, כי העבירה לא בוצעה מתוך תכנון מוקדם אלא מדובר ב"ניצול הזדמנות" שנקרתה בדרכו של הנאשם. כן לקחתי בחשבון, כי בסופו של דבר מכשיר הטלפון הוחזר למתלוננת, מבלי שנגרם לו נזק או שנפרץ. משכך, הנזק שנגרם בפועל אינו ברף הגבוה לעבירות מעין אלה.

מדיניות הענישה הנוהגת

ברע"פ 6365/13 יפ"מ קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.2013) בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור ביחס לעונש מאסר של 4 חודשים שהוטל בשל גניבת מכשיר טלפון סלולרי מאדם ששהה בבית קפה. בית המשפט העליון ציין כי מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט השלום (2-8 חודשי מאסר), סביר ואינו חורג ממדיניות הענישה. בית המשפט לא מצא לנכון להכריע, נוכח נסיבות המקרה הקונקרטיות, האם ראוי שב"תחתית המתחם" ייקבע מאסר מותנה בלבד.

עיון בפסקי הדין של הערכאות הנמוכות מלמד, כי נמצאים גם מקרים בהם נקבע, כי מתחם העונש ההולם במקרה בודד של גניבת מכשיר טלפון, ברף הנמוך של המעשים - קרי, ללא תכנון מוקדם, ללא אלימות או תוקפנות אגב מעשה הגניבה - יכול להתחיל גם ממאסר מותנה, בצד רכיבים כספיים (ראו למשל בעפ"ג 51662-12-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר (20.4.15) גם אימץ בית המשפט המחוזי, את המתחם העקרוני שנקבע ולפיו בגין מקרה בודד של גניבת מכשיר פלאפון, ללא אלימות נלווית, המתחם יכול להתחיל ממאסר מותנה ועד שנת מאסר (באותו מקרה, בשל ריבוי עבירות ועבר מוכיח הוחמר העונש ל-24 חודשי מאסר).

למעשה, גם פסקי הדין שהגישה המאשימה לתמיכה בעמדתה העונשית מלמדים כך.

נוכח האמור והמפורט לעיל אני קובעת, כי בנסיבות מקרה זה מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי, בצד רכיבים כספיים וענשיים נוספים ועד 6 חודשי מאסר.

קביעת העונש בגדרי המתחם:

לזכות הנאשם הבאתי בחשבון את העמדת יריעת המחלוקת באופן מצומצם (ולפיכך, יש לזקוף לזכותו חיסכון מסוים בזמן השיפוטי אך אין לזקוף לזכותו כמקובל במקרים של הודאה בכתב אישום את נטילת אחריות משנדחו טענותיו העובדתיות).

כמו כן, ניתן לזקוף לזכות הנאשם במידה מסויימת היעדר הרשעות קודמות בעבירות רכוש (הגם שלא ניתן להתעלם מקיומן של הרשעות קודמות בעבירות סמים ואלימות וקיומו של עונש מאסר בעברו של הנאשם).

כן נלקחה בחשבון העובדה, כי הנאשם הינו אדם עובד, המפרנס את משפחתו.

לחובת הנאשם הבאתי בחשבון את היעדר נטילת האחריות והבעת החרטה.

בנוגע למתחם הקנס ההולם בשים לב לכך שמדובר בעבירת רכוש שהמניע לביצועה כלכלי, יש מקום להטלת עונש כספי. כמצוות המחוקק בקביעת מתחם הקנס ההולם בית המשפט יתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם. אין בפניי נתונים המלמדים על מצב כלכלי חריג. הנאשם עובד ומשכורתו "רגילה". בעת ניהול ההוכחות חזר והדגיש הנאשם את מעמדו "מנהל" וטען כהגנה לזכותו שנכח מצבו הכלכלי כלל לא היה זקוק למכשיר הטלפון הנגנב, שאף הוגדר כ"ישן".

לאור זאת אני קובעת, כי מתחם הקנס ההולם העולה גם מהפסיקה שהוגשה נע בין 500 ₪ ל- 2,000 ₪.

לעניין הטלת פיצוי לזכות נפגע העבירה, שגם הוא מקובל בפסיקה אליה הפנו שני הצדדים בטיעוניהם, בית המשפט יתחשב כידוע במידת הנזק שנגרמה לקורבן העבירה **בפועל** ולא במצבו הכלכלי של הנאשם.

סוף דבר

לאחר שלקחתי בחשבון את מכלול השיקולים מזה ומזה לאור האמור לעיל, הנני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

3. פיצוי בסך 500 ₪ אשר ישולם לנפגעת העבירה, ע"ת 1 בתוך 90 יום. המאשימה תמציא פרטי ניזוק לתיק באמצעות המזכירות.

4. קנס בסך 1,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.21.

5. הנאשם יתחייב בסך של 2,000 ₪ שלא לעבור עבירת רכוש במשך שלוש שנים מהיום.

תיק מוצגים הוחזר למאשימה.

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"א, 29 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.